

Naėglis

LIETUVOS
NACIJALINE
M. MAŽYDO
BIAIJOJKA

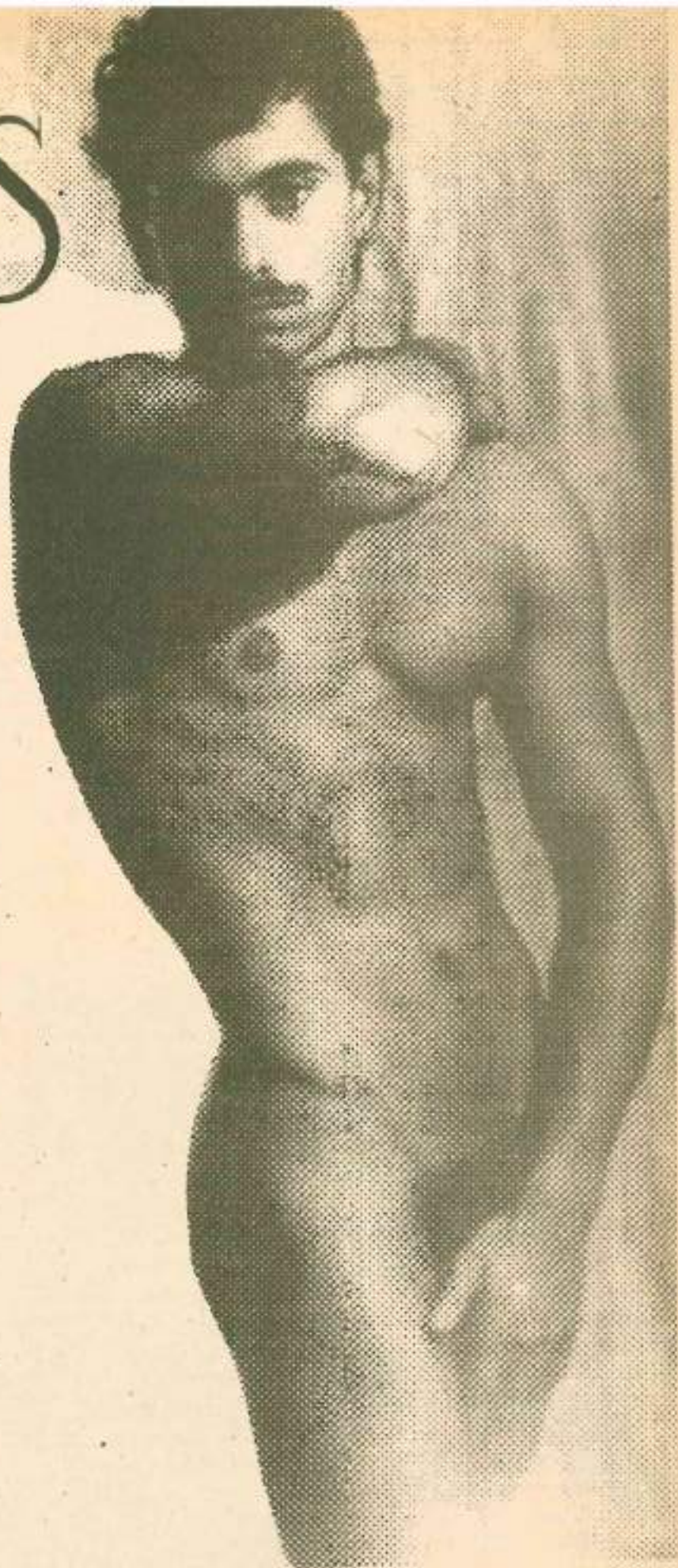
NUMERYJE:

„Man groėis ir ŗvelnumas nesutelpa
į vieną lytį. O mano troėkimas surasti
savo ęmogų negrindėiamas kvietimu eiti
tiesiai į lovą“
2 psl.

„Partnerystė yra kitokia vien todėl, kad
pagal esamus įstatymus ji negali būti
uėregistruota kaip santuoka
jokia juridine forma“
3 psl.

„Kad kitaip nei visi jaučiu, ęinojau jau
seniai. Bet tik dabar, kai atsirado Mikas,
mano aistra rado savo objektą“
8 psl.

„Tai skamba kaip operos urijos finalas,
daėnai pasikartojantis, prasidedantis
ir vėl pasibaigiantis...“
15 psl.

Gerb. Redaktoriau,

mano rankose du Jūsų laikraščio numeriai. Žinoma, galiu Jus tik pasveikinti, nes maždaug įsivaizduoju tuos sunkumus, kuriuos reikėjo ir reikia įveikti Jums, norint išleisti tokio pobūdžio leidinį kaip „Naglis“...

Ar aš gėjus? Nežinau, galbūt esu biseksualas, nes man grožis ir švelnumas nesutelpa į vieną lytį. O mano troškimas surasti savo žmogų neįsivaizduojamas kvietimu eiti tiesiai į lovą. Kodėl apie tai Jums rašau? Noriu parašyti apskritai apie daug ką, nes paprasčiausiai neturiu šalia žmogaus, su kuriuo apie tai galėčiau pasikalbėti.

Jūsų laikraštyje aš radau vieną trūkumą (galbūt tai trūkumas mano akimis): trūksta psichologinio – filosofinio turinio straipsnių. Asmeniškai man nėra problema kaip reikėtų bučiuotis ar kurios kūno vietos jautriausios glamonėms – visa tai žino pirmokai. Kadangi labiausiai vertinu žmogaus išprusimą ir dvasines vertybes, mėgstu plačių pažiūrų žmones, todėl pageidaučiau, kad „Naglyje“ savo vietą rastų ir psichologai.

Dažnai girdžiu, jog homoseksualūs santykiai nėra ilgalaikiai ir patvarūs, tačiau kodėl nepasigilinus į tas priežastis, kurios verčia du žmones išsiskirti. Ar daug kas žino iš kur kyla visokie vidiniai reikalavimai kitam partneriui, atsiranda įvairūs lūkesčiai, norai turėti kitą savo pusę tik tam, kad įgytum vidinį saugumą, dėl kurio iškyla noras pririšti kitą žmogų prie savęs, vėliau kaltinti jį neištikimybe, sukelti savy pavydą ir gerokai pakankinti save dėl nebūtų dalykų? Visa tai taip kasdieniška ir, atrodo, nieko čia ypatingo nėra, tačiau kai giliau pažvelgi į žmonių santykius, suvoki, jog jie dažnai statomi ant netikrumo ir neurotinių išskaičiavimų (tai liečia tiek homo-, tiek ir heteroseksualinius santykius). Rašau Jums apie visa tai todėl, kad aš baisiai nusivyliau laisvų autorais, kai jie kažkada atsilicpė į mano skelbimą, išspausdintą vieno laikraščio pažinčių skyrelyje. Viena, ką jie norėjo sužinoti apie mane, tai ar aš esu pasyvus ar aktyvus, tuo būdu netiesiogiai užsimindami man apie patį svarbiausią jų sielose – lovą. Man tai žema, aš nenoriu virsti kažkam priemone ar daiktu bei pats neieškau tokių dalykų. Fizinė meilė – pribrendusios dvasinės meilės išraiška. Ir aš labai retai sutinku žmonių, kurie suprastų kas yra dvasinė meilė. O ji paprasta: jei aš galėčiau kam nors pasakyti, „Aš myliu Tave“, privalėčiau išsakyti, „Aš myliu Tave tokį, koks Tu esi. Aš priimu Tavo visus trūkumus, nes pats jų turiu, ir nėra nė vieno idealaus. Aš mėgstu Tavo džiaugsmą, Tavo liūdesį, Tavo baimę, Tavo pasaulio suvokimą, nes visa tai yra dalis Tavęs. Aš myliu Tave be sąlygų ir nereikalauju, jog Tu keistumėsi. Bet aš gerbiu ir Tavo laisvę, ir mes būdami kartu neturime tapti Siamo dvyniais“. Man nereikia žmogaus, kuris mylėtų vien mano gražias akis ar ką nors kita konkretaus manyje. Aš noriu šalia pajusti žmogų, kuris padėtų man pačiam susitaikyti su mano trūkumais, tuo būdu atvertų duris į pilnavertiskumą. Tik tada, kai žmogus išmoksta priimti save tokį, koks jis yra iš tiesų, t.y. save mylė-

ti visiškai, gali mylėti ir kitą besąlygiškai ir nuoširdžiai. Meilė su išskaičiavimais yra trumpalaikė, o jei lemta ją ilgai egzistuoti, tai ji nesuteikia pilno džiaugsmo.

Ir dar. Mane asmeniškai jau erzina visokie svaichiojimai apie tai, kodėl gėjus yra gėjus ir iš kur atsiranda žmogui homoseksualinė orientacija. Žmogus išties yra protinga ir kūrybinga asmenybė, tačiau ji niekada nesukurs sielos ir neišaiškina iki galo tų dalykų, kurie nėra sukalti, suklijuoti arba suvirinti. O vis dėlto man artimiausios mintys yra ne amerikiečių ar kitų užsieniečių apie tai, kodėl gėjus yra gėjus, o lietuviškos psichologės Rūtos Statkevičiūtės: „Aš manau, jog nėra ir negali būti jokio įgimto polinkio, kuris žmogų užfiksuotų, prie tos pačios lyties. Nei Dievas, nei Gamta, nei genai, hormonai ar smegenų vystymosi ypatumai dėl kai kurių asmenų homoseksualinės orientacijos čia niekuo dėti. Priežastis tam – baimė. Jaunystėje mes trokstame švelnumo, dėmesio ir mes žinome tuo pačiu, kad homoseksualūs santykiai yra draudžiami, visuomenė juos laiko atstumiančiais, nors vis tiek vyrai geriau jaučiasi būdami tarp vyrų, o moterys – tarp moterų. Kiekvienas žmogus paauklystėje išgyvena orientacijos į tą pačią lytį fazę, tad galima sakyti, jog kiekvienas vyras – homoseksualas, o moteris – lesbietė. Tačiau dauguma žengia toliau į kitos, jam priešingos lyties, kuri iš pradžių atrodo nepasiekiamą ir svetimą, pažinimo kelionę, o kiti pasilieka vietoje, iš baimės apribodami save, ir nesiryždami keliauti toliau link to pažinimo. Bet mano supratimu, pastarieji yra labai laimingi žmonės“.

Nežinau, ar esu laimingas, tačiau Biblijoje pasakytas: „Kas rado draugą, tas rado lobį. Ištikimam draugui nėra kainos ir jo gerumo neišmatuosi, nes jis – gyvenimo pilnatvė. Jeigu nori turėti draugą, išbandyk jį ir ne iš karto pasitikek jį. Būna draugų, kurie būna su Tavim tik tada, kai jiems reikia Tavęs, bet jų nebelieka su Tavimi Tavo kančios dieną“.

Esu dvidešimtmetis, tad tikiu, kad rasiu savąjį žmogų – dalį gyvenimo prasmės.

Su nuoširdžiausiais linkėjimais
Arūnas

BK 122 st. 1dalis
Jau neįsivaizduoju
ir kvietimų sveikinti
kuris vyks 3 m
mintis ir pasigilinus
„Negliti“ redaktoriui
Stasui Dimbeliui
(ex Aleksas Kudis)
Savo suvažiavimu

Z.Šnablis, K.Štarkė

PARTNERYSTĖS PROBLEMOS

Homoseksualistų emociniai santykiai su partneriais, jų meilės jausmai ir seksualiniai poreikiai iš principo nesiskiria nuo heteroseksualistų. Tačiau homoseksualų partnerystė yra jau kitokia vien todėl, kad pagal esamus įstatymus ji negali būti užregistruota kaip santuoka jokia juridine forma ir negauna lygaus oficialaus pripažinimo, kad homoseksualistai negali sukurti šeimos ir pradėti bendrų vaikų. Visa tai – veiksniai, nulemiantys tokios partnerystės netvirtumą, nors daugelis partnerystę egzistuoja metais ir net visą gyvenimą.

Partnerio paieškas ir partnerystės ryšius daug lemia išoriniai veiksniai. Čia homoseksualistams daug sunkiau negu heteroseksualams. Juk yra nedidelis partnerių pasirinkimas, pavyzdžiui, kaimo vietovėje, ribotos, jei lyginsime su heteroseksualais, rekla-

mės galimybės. Tie homoseksualistai, kurie yra santūresni ir nevisiškai tikri dėl savo polinkio, ilgai lieka be partnerio, masturbuojasi, o kai kurie bando užmegzti heteroseksualinį kontaktą, kuriuo jie paprastai iš pat pradžių nusivilia ir jaučia, jog tai prieštarauja jų jausmams bei esmei.

Dauguma homoseksualistų, pirmiausia vyrai, nors taip pat ir moterys, atsitiktinai sugavę ieškantį žvilgsnį žmogaus, patiriančio tokius pat jausmus, užmezga su juo kontaktą ir taip gauna pirmą patirtį. Paskui per savo draugą susipažįsta su kitais homoseksualistais, įgyja pažinčių, pradeda teikti pirmenybę tam tikroms kavinėms, perima tenykštes elgesio formas ir pagaliau įvaldo tokį signalinės sistemos tipą, kuris duoda signalą apie savo buvimą panašų sau žmonių tarpe ir kuris suveda juos vieną su kitu.

Dauguma homoseksualistų vyrų gana greitai būna pasirošę ir atlieka seksualinius veiksmus – kai kurie net nebylaus anoniminio susitikimo metu atveže, parkuose ar tualetuose – be to didesnė dalis šių veiksmų yra staigiai nutraukiama, kai tik pasiekiamas orgazmas. Taigi būna didesnis seksualinis neišrankumas ir didesnis partnerių kiekis negu heteroseksualistų vyrų, todėl dažniau sergama venerinėmis ligomis.

Vyresni nei 20 metų homoseksualistai turi tvirtą partnerystės ryšį arba stiprų poreikį tam, turi draugą, kurį myli ir su kuriuo galbūt dalijasi gyvenamuoju plotu ir bendrai tvarko ūkį kaip sutuoktinių pora. Šitai jie patenkina savo dvasinius, emocinius, kultūrinus ir seksualinius poreikius. Visgi tvirta homoseksualinė partnerystė vidutiniškai yra trumpesnė negu

Nukelta į 4 psl.

heteroseksualų. Trečdalis apklaustųjų tvirta partnerystę tęsėsi ne daugiau kaip metus, ir tik ketvirtadalis vyrų įveikia 5 metų ribą, kurią laiko kritine galbūt todėl, kad jų santykiai nebuvo įforminti kaip santuoka. Kita vertus, tokia partnerystė egzistuoja ilgiau, negu yra manoma, pirmiausia tarp vyrų, truputį vyresnių, negu vidutinio amžiaus. Antai ketvirtadalis vyrų, vyresnių negu 40 metų, gyveno tvirtoje partnerystėje daugiau nei 5 metus, o dar vienas ketvirtadalis – daugiau nei 10 metų. 78% savo emocinius santykius su partneriu vertina kaip harmoningus ir pastovius. Lytinius santykius ketvirtadalis vyrų turi 10 - 20 kartų per mėnesį, o 10 - 25% vyrų – kasdien.

Ten, kur yra galimybė, lytinių santykių dažnumas tarp homoseksualistų vyrų, tiesa, didesnis negu tarp heteroseksualių sutuoktinių, bet vidutiniškai jis irgi mažesnis, nes dauguma neranda partnerių ir patenkina save tik masturbuodamiesi.

Seksualinė homoseksualistų praktika turi kai kurių ypatybių – pirmiausia todėl, kad abiejų partnerių anatomija yra vienoda. Būdų įvairumas čia didesnis. Maždaug 40% dažniausiai turi abipusius manualinius ir oralinius - genitalinius santykius, o 17% santykiauja anališkai. Dauguma partnerių iš eilės imasi aktyvaus arba pasyvaus vaidmens. Nedaugelis atlieka tik vieną iš šių dviejų rolių – priešingai, negu galvoja nenusimanantys žmonės, kad vienas jaučiasi daugiau moterimi, kitas – daugiau vyru (be to, neatitinka tikrovės ir nuomonė, kad vyras būtina turi būti aktyvus, o moteris – pasyvi).

Rimtų partnerystės problemų kyla pagyvenusiems homoseksualistams. Tie iš jų, kurie jaučia potraukį tik vyrui, dar netapusiam visiškai suaugusiu, praranda interesą draugui, kai jo jaunystė pračina. Todėl jie turi nuolat keisti partnerius į labai jaunas, ir yra pavojus, kad bus patraukti haudžiamojon atsakomybėn, jeigu jų partneriai pasirodys esą nepilnamečiai.

Bet ir vidutinio amžiaus homoseksualistas

teikia pirmenybę jauniems partneriams, ir todėl jau vyresniems negu 35 metų būna sunku rasti sau tokį partnerį, kuriam jis būtų patrauklus ir kuriam pats jaustų potraukį. O ten, kur stabiliai kartu gyvenama, gali kilti pavyduliavimo ir kitų konfliktų kaip ir heteroseksualiose santuokose.

Dauguma homoseksualistų gali atlikti heteroseksualinį lytinį aktą, nors priima tai tik kaip genitalinį atsipalaidavimą, be aistros, dažnai net su pasišlykštėjimu ir sujaudinti alkoholio. Dažnai po to nusiviliama, atsiranda jausmas, kad atliko veiksma, svetimą savo natūrai.

Dalis homoseksualistų susituokia su kitos lyties partneriu. Dauguma jų iki to laiko dar nevisiškai suvokia savo homoseksualumą. Kiti tokiu būdu nusileidžia socialinės aplinkos norams arba stengiasi teisinti viltis giminių, draugų, kolegų ir potencialaus partnerio, siekiančio santuokos. Kai kurie šitaip stengiasi užkirsti kelią gandoms apie savo išskirtinumą ir užmaskuoti tai vedybomis. Kai kurie tuokiasi verčiami artimųjų, vildamiesi tokiu būdu tapti heteroseksualiais, bet ši viltis niekada neišsipildo. Santuokos motyvai būna ir draugystė, dėkingumas, noras turėti šeimą, vaikų, jaustis saugiau, kartais nenusimanymas apie homoseksualizmą, bet niekada negali būti erotinės seksualinės aistros motyvais. Tokios santuokos beveik visada baigiasi nesėkme. Anksčiau ar vėliau prasideda homoseksualinių kontaktų paieškos. Sutuoktinis, ypač žmona, pasirodo seksualiai ir emociškai apgautas. Dauguma atvejų skyrybos yra vienintelė išeitis.

Homoseksualistai gali imtis tėvų bei motinų vaidmens ir auklėti vaikus neblogiau negu kiti. Kai svarstomas klausimas apie tėvų teises ir teisę bendrauti su vaiku, neteisinga nagrinėti vieno iš tėvų homoseksualumą kaip veiksnį, galin-

tį kenksmingai atsiliepti vaikui, ir atimti jų norą vykdyti tėvų teises, jeigu kiekvienu konkrečiu atveju tam nėra kitų svarbių priežasčių.

TAVO ENCIKLOPEDIJA

F

FELIACIJA(lot. fellator – čiulpiantysis) minetas, varpos lietimasis burna arba liežuviu; čiulpimas.

FEMINIZACIJA(lot. femine – moteris) moteriškųjų fizinių ir psichinių ypatybių atsiradimas su-

brendusiam vyrui dėl per didelės estrogenų koncentracijos organizme.

FETIŠIZMAS(pranc. fetiche – kerai, žavesys) lytinis potraukis į seksualinį partnerį simbolizuojantį objektą, pranokstantis potraukį į patį objektą. Atsiranda tada, kai fetišas tampa nuolatinis ir pagrindinis lytinio pasitenkinimo šaltinis.

FIMOZĖ(gr. phimosis – susiaurėjimas), būklė, kai dėl siauros apyvarpės angos apyvarpės negalima atsmukti už varpos galvutės.

FLAGELACIJA(lot. flagello – pliekiu rimbu), lytiškas susijaudinimas ir pasitenkinimas, rimbu arba kita priemone plaktant, mušant kitą žmogų, sadizmo atmaina.

FROTAŽAS(it. frotta – minia), ekshibicionizmo atmaina, slapta lietimasis lytiniais organais prie anoniminio partnerio, pasinaudojant minios spūstimi aikštėje, visuom. transporte.

FRIKCIJOS(lot. frictio – trynimasis), ritmiški trinamieji judesiai, atliekami per sueitį į malštį įstumta varpa.

FRIGIDIŠKUMAS(lot. frigidus – šaltas), kitaip lytinis šaltumas.

G

GAMETA(gr. gamete – sutuoktinė), lytinė ląstelė, organizmo dauginimosi ląstelė. Perduoda palikuonims tėvų genetinę informaciją.

GENAS(gr. genos – giminė, kilmė), paveldimos informacijos biolog. vienetas. Genuose yra genetinė informacija, jie lemia organizmo požymius ir savybes.

GENEALOGIJA(gr. genealgia – giminės kartų eilė), žinių apie kurio nors individo ar organizmų grupės kilmę ir ist. raidą visuma.

GENTALINĖS SEKSUALINĖS REAKCIJOS, lytinių organų fiziol. pokyčiai per sueitį.

GERONTOFILIJA(gr. geron – senis), jauno vyro lytinis potraukis į senyvo amžiaus partnerį.

GONORĖJA(gr. gonos – sėkla + rheo – tekis), užkrečiamas lytinių ir šlapimo gleivinių uždegimas; labiausiai pasaulyje paplitusi lytinė liga. Užsikrečiama dažniausiai lytiškai santykiaujant.

HEDONIZMAS(gr. hedone – malonumas), etikos teorija, teigianti, kad didžiausias gėris, vienintelis gyvenimo tikslas, svarbiausias poelgių motyvas ir elgesio dorovinis kriterijus yra kūniški malonumai.

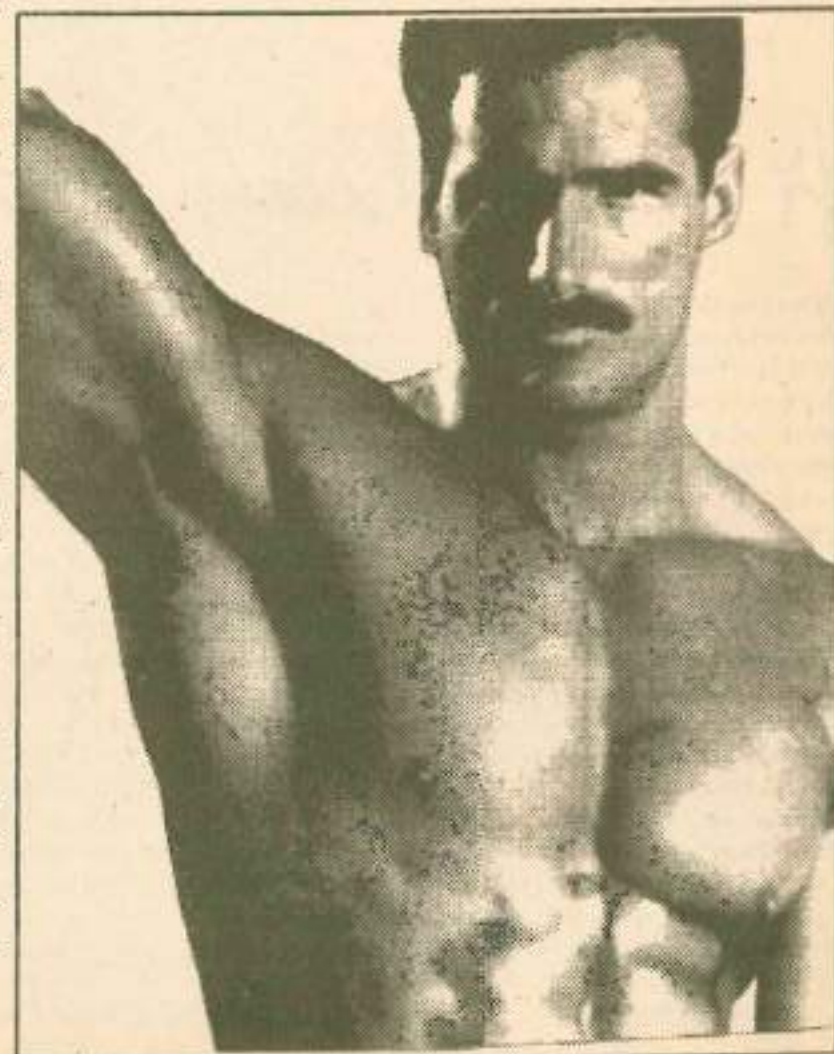
HERMAFRODITAS(gr. Hermaphroditos – sen. graikų mit. būtybė – dievo Hermio ir deivės Afroditės sūnus), žmogus, turintis vyriškųjų ir moteriškųjų išorinių lytinių organų požymių.

HETEROCHROMOFILIJA(gr. heteros – kitas + chroma – spalva), fetišizmo atmaina, kai fetišas yra kitokia partnerio odos spalva.

HETEROSEKSUALUMAS – lytinis potraukis į priešingos lyties atstovus.

HOMEOVESTIZMAS(gr. homoiōs – panašus + lot. vestis – drabužis), potraukis dėvėti svetimus tos pačios lyties atstovų drabužius.

HOMOSEKSUALIZMAS(gr. homos – vienas), potraukis į savo lyties atstovus, kitaip homotizmas, homofilija.

15 Egidijaus dienoraščio

...o tikrą meilę, kuriai paaukočiau viską ir kuri likt šioi gnaužia man širdį, aš patyriau dešimtoje klasėje.

Jis pradėjo lankyti mano mokyklą nuo penktinės, 11-os klasės. Pamatęs jį pirmą kartą, aš negalėjau atitraukti nuo jo akių. Yra žmonių, kurių neįmanoma neįsimyėti nuo pirmos akimirkos ir visiems laikams. Jis buvo iš jų. Jo išvaizdas, nepaprastas žavingumas, vyriškumas sukaustė mano valią. Jo sklandų, tvirtą tyrą balsą ir dabar tebeatimenu. Mane patraukė taip pat jo kuklumas, drabužių paprastumas ir kartu šiek tiek atoki laikysena. Bet tas jo nepriklausomumas, keista, pasirodė man dirbtinis. Aš buvau tikras, jog tai tik kaukė, už kurios slėpi vienatvė ir liūdesys, toks artimas man. Aš net buvau įtaręs, kad gal jis irgi?.. Tėčiau per visą šį laiką aš taip ir nediršau jo užkalbinti ir prisipažinti. Jei žinočiau, kokia būtų jo reakcija: ar jo veidą nužertų šypsena ir jis apglėbtų mane, išgiręs seniai lauktus žo-

džius, ar pasišaipytų iš manęs ir su panieka pasuktų pirštą ties smilkiniu?

Dar niekad taip neskubėjau į mokyklą. Per pertraukas bėgdavau prie pamokų tvarkaraščio sužinoti, kur jį galima susirasti. Pasiteiravau pažįstamų jo bendraklasių apie jo vardą, pavardę, iš kur jis yra. Bet to buvo negana. Aš ryžausi įsiskverbti į mokytojų kambarį ir išsinešti jo klasės žurnalą. Iš ten nusirašiau jo adresą ir telefoną. Dabar aš žinau apie jį beveik viską, net automobilio numerį. O jis tikriausiai nė neįtaria, jog egzistuoju ir kenčiu.

Baigęs mokyklą dar tris kartus buvau susitikęs jį lauke. Tie susitikimai man ir šventė, ir kančia. Kelis sykus ryždavausi parašyti jam išpažintį ir net nusiųsti savo nuotrauką, bet susivaldydavau: kas atsitiktų, jei vėl susidurtume. Nuramindavo tik viena – ant bevardžio piršto dar neturėjo jungtųjų žiedo. Tai sukeldavo man viltį – o gal jis iš tikrųjų?..

Kasdien pasineriu į svajones. O Viešpatie! Jei tik galėčiau paimti jo ranką į savąją, prisiglausti prie jo skruosto, nulėkčiau į bažnyčią ir kryžiumi dėkočiau ant grindų. Tū už pagaliau gautą laimę. Nuo šių minčių man šurpuliai bėgo per nugarą. Su jomis ir užmingu. O atsibudęs klausiu pats savęs: „O kam tas naujas rytas? Jei negirdžiu tavo ramaus kvėpavimo, jei neįaučiu tavo šilto peties, prie kurio galėčiau tyliai prisilieti...“

Kartais su siaubu verau nuo savęs mintį, jog Dievas buvo davęs man tris šansus, siūslamas man jį. Aš jais nepasinaudojau ir Jis suteiks juos kam kitam. Lyg haudamas. Aš taip nenoriu tuo tikėti.

Man dar tik 21 metai. Aš dar jaunas ir gražus. Turbūt dar pamilsiu kitą draugą, bet žinau tik vieną: jau niekad nebebūsiu taip laimingas, kaip būčiau su juo..

7 Sauliaus dienoraščio

Liepos 11 d. Palanga

Po keturių valandų stovėsiu stotyje su broliu ir lauksiu autobuso į Vilnių. Ir ką aš bedaryčiau, ką bekalbėčiau per tas laukimo minutes – jausiu įbėstas į mane dvi mylinčias akis. Akis žmogaus, kuris taip pat bus stotyje, bet nedirš prie manęs prieiti.

...ėjo aštunta poilsavimo diena. Vyrų pliažas, kuriame aš kaitinausi, darė įspūdį keistos salos, kurioje vangiai, tarsi atsiriboję nuo viso pasaulio, vaikštinėja pavieniai nuogi vyrai. Tuščias pliažas, kopose ir miškelyje tysantys nuogi kūnai kūrė slogią atmosferą, nes jaučiau, apie ką mintija beveik kiekvienas vyras. Tai jaučiau jų žvilgsniuose man praeinant arba jiems praeinant pro mane. Pamažu persisunkęs šia atmosfera pamačiau, kad kopose ir miške vyksta intensyvus gyvenimas: rezgamės pažintys, slapti ir beveik atvirai atsiduodama aistras. Viskas vyksta galvališkai, net kartais primityviai, nes tik šitame žemės lopinėlyje vyrai atsiduoda prigimties balsui atvirai ir beveik nesivarždami.

Tokio tad gyvenimo supamas gyvenau aštuntą dieną, kol pastebėjau pakankamai įžūliai mane sekiojančias, siebinčias akis. Lygiai ir gražiai įdeges, beveik tobulo sudėjimo vyras, tarsi Panas, atsidurdamas tai už krūmo, tai už medžio, tai priartėdamas, tai nutoldamas – privertė mane sunerimti. Visos mintys susikoncentravo į vieną: noriu, kad prieitų ir prakalbintų...

„Negaliu atsigrožėti“ - buvo pirmieji jo žodžiai.

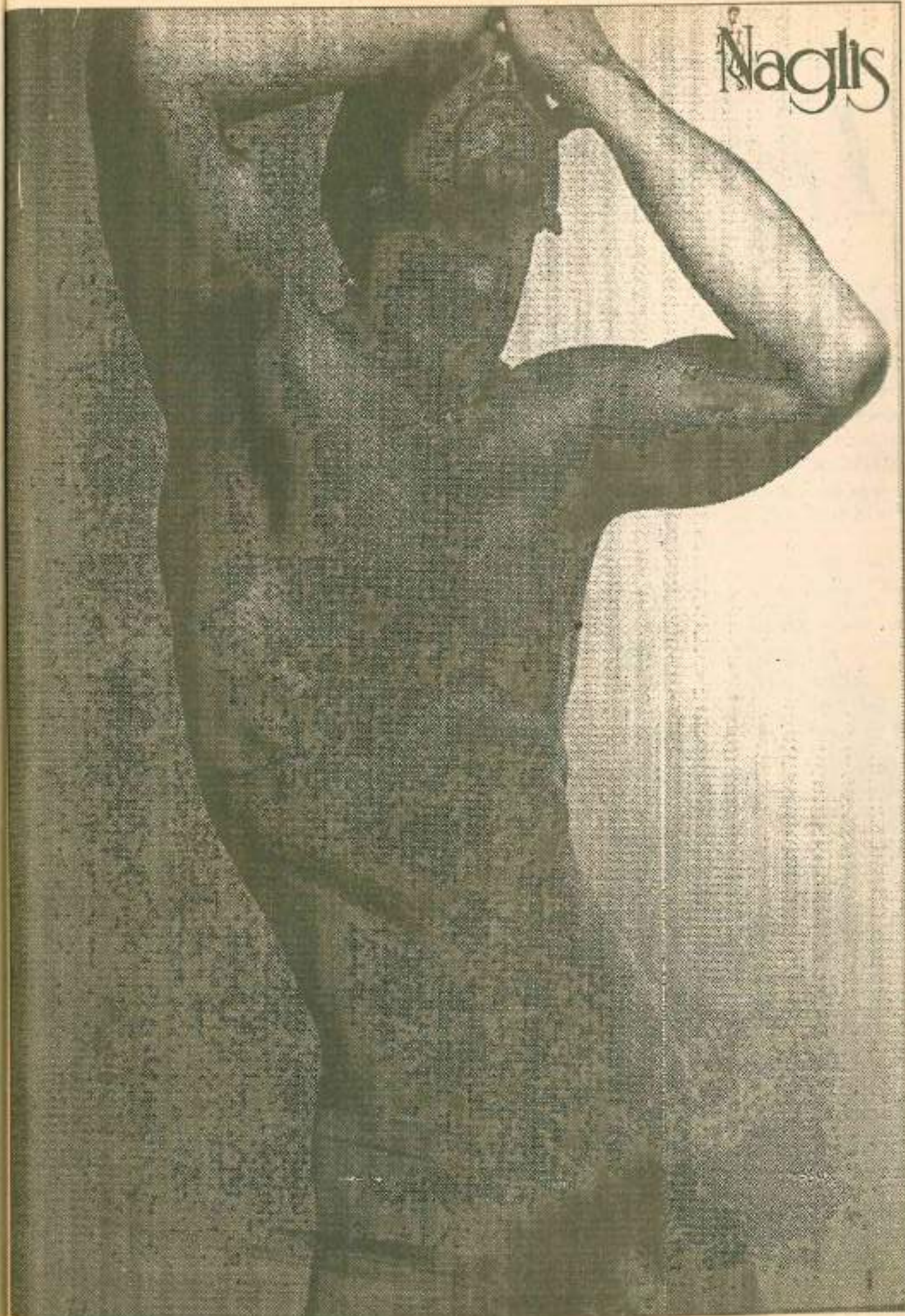
Beprožiškai greit emė bėgti dienos. Visas mano mintis užvaldė jis, užliūliavo mane žodžiais, kokį aš dar niekad nebuvau girdėjęs, užbūrė savo švelnumu ir atidumu, meile ir pagarba. Jo susivaldymas ir taktas aistrų akimirkose neleido jam peržengti ribos, kai viskas užmirštama ir galvojama tik apie savo aistros patenkinimą. Atrodė, jog jis sutvertas tam, kad man būtų gera. Bet...bet jis gerokai už mane vyresnis. Ar sugebėsiu aš peržengti šią barjerą ir besąlygiškai atiduoti jam ne tik kūną, bet ir sielą? Jeigu būtų kalbama tik apie draugystę, tai nei jo slepiamas nuplikimas, nei gausios raukšlės neturėtų man jokios reikšmės, bet mūsų santykiuose neišvengiama erotika...

...o po trijų valandų aš išvažiuoju į Vilnių, kur už keleto dienų vėl susitiksiu su juo. Manau, kad to susitikimo metu ir rasiu atsakymą į man iškilusius klausimus.

Liepos 14 d. Vilnius

Ką tik pagalvojau, kad nenorėčiau dabar mirti, nes rytoj atvažiuoju mano Karalius – kaip aš vadinu jį – ir, nesulaukęs mano skambučio, pagalvotų, jog aš nenoriu daugiau su juo susitikti. O, kaip jis klystų! Tik ketvirta diena kai mes nesimatom, o jos man išilsais metais virto. Kuo jis mane pa'cerėjo? Meile. Aš mylėjau, bet nebuvau mylimas, o jis mane myli. O kuo gi daugiau paaškindinti tas jo ušaras, kurias pamačiau ant savo peties, kai mes per nesusipratimą susitikom ne sutartu laiku, o gerokai vėliau. Jis juk pamane, kad mes daugiau nesutiksime.

Noriu gyventi, kaip niekad nenorėjau!

Tiesiog kitaip

Amsterdame gyvenantis rašytojas Lucas van Deikas (Lutz van Dijk) yra apdovanotas jaunimo literatūros premija „Už humanizmą, užuojautą skriaudžiamiems ir paniekintiems“. Šie bruožai ryškūs ir apysakoje „Tiesiog kitaip“, kurios ištrauką pateikiame. O prieš tai – trumpas sluzeto įvadas.

Sunku išsiskyrusiai motinai auginti šešis berniukus. Vyresnysis sūnus Frankas – mokykloje pagarsėjęs mušeika. Metęs mokyklą, jis ima parduotuvėje vežioti prekes, o laisvalaikiu šlaistosi su savo bendraamžiais.

Pasakojama Franko broliuko, jaunesnio už jį kelertais metais, lūpomis. Šis paauglys vis labiau pradeda suvokti, kad jis ne toks kaip kiti. Tas išskirtinumo jausmas labai jį slegia.

Ir štai jis sutinka Miką, gražuolį inteligentų sūnų, kuris atėjo į jų klubo futbolo komandą ir iškart pasirodė besąs puikus žaidėjas, nors ir besilaikas atokiai nuo komandos draugų, nesikišantis į jų kalbas apie mergaites ir ką jie su jomis daro po diskotekos ar kitur. Mikui tik 14 metų, bet jis atrodo stiprus ir kiek vyresnis dėl prasikalusių smakre poros plaukelių ir tamsiai apžėlusių kojų.

Pradėjau beprotiškai to berniuko ilgetis. Tai, kad kitaip nei visi jaučiu, žinojau jau seniai. Bet tik dabar, kai atsirado Mikas, mano aistra rado savo objektą.

Iki to laiko dar galėjau mąstyti: tai nesąmonė. Tu esi homoseksualistas. Nesį toks tipas, apie kurį visi pasakoja anekdotus – ir dar tokius kvailius. Tu esi toks!

Dabar mano ilgesys užtemdė visus tuos menkus nuogaštavimus: jei tik galėčiau nors sykį apikabinu Miką, paglostyti ir būti visai arti jo, tai visa kita man būtų nesvarbu. Kartu mažiau: bet kaip jis į tai reaguotų? Atrodo, ir jis yra kiek kitoks, bet ar toks kaip aš? Gal tiesiog jis yra atsiskyrėlis ir dieną naktį svajoja apie mergiūkaites?

Taip praėjo dvi savaitės. Mūsų komandos treneris Jarkovskis gavo mažą autobusiuką, ir vieną šeštadienio popietę išvykom. Tai buvo mano tikra sėkmė, ypač kad tų priešininkų dar niekad nebuvom nugalėję. Mikas vėl įmušė du įvarčius.

Kai grįžome, jau buvo tamsu; visi autobuse kaip laukiniai klykavo. Ašku, neketinau sėsti šalia Miko, nes maniau, kad tą teisę turi Markas. Bet Mikas užsispyrė, kad aš užimčiau vietą paskutinėje eilėje, prie lango, šalia jo. Kokia laimė: niekas tamsiame autobuse negalėjo pastebėti, kaip paraudau.

Važiuodamas nepersimečiau su Miku nė žodeliu. Bet, ankštai sėdint, mūsų blaunys buvo labai susiglaudusios. Kai staiga sąmoningai dar labiau prisipaudžiau, pajutau, kad Mikas švelniai į tai atsakė.

Kelionei pasibaigus, komanda nusprendė šventę praeiti klube. „Šiuo kartu turi su mumis pasilinksmiti!“, – draugiškai pasakė Mikui Jarkovskis. Tačiau niekas nekreipė dėmesio, kai Mikas, kaip visada, vėl panorė išeiti. Prieš išėdamas pažvelgė į mane ilgiau nei paprastai. Po poros minučių nepastebėtas išsmukau ir aš. Gerai padariau: Mikas stovėjo priešingoje gatvės pusėj, gubiamas seno medžio šešėlio, ir laukė. Kai jau buvau prie jo, dar negalėjau išpausti jokio žodžio. Thiigi Mikui teko sukrenkšti. Paskui vos girdimai pasakė: „Ar jauti tą patį, ką aš?“ Tylėjau, bet pagaliau pasiryžau paimiti jo ranką. Jaučiau, kad jo kūnas virpa taip pat, kaip mano. „Eikim!“, – susibūdėjęs man tyliai į ausį. Ir mes lyg du pamisėlinai pasileidom į miesto parką, stūksantį tarp stadiono ir mūsų kvartalo. Mažos pie-

velės pakrašty Mikas stipriai mane sučiupo už džinsinės striukės, ir abu bebėgdami pargriuvom ant vejų. Kvėpavom sunkiai ir, sproguš taip ilgai besikaupusiam troškimui, aištingai glamonėjomės. Savo šiltu delnu Mikas man po marškiniais glostė nugarą. Mūsų kūnai buvo taip įkaitę, kad visai neįtarom rasotos žolės šaltis. Dar niekad neįėjau kito berniuko odos – ir taip arti, ir visur...

Tikras padūkimas, kad du berniukai – keturiolikos ir penkiolikos metų – mylisi vidunaktį miesto parko pievelėje, ir aš visai ramiai, kad anksčiau nebūčiau nė pagalvojęs – suvokiau, jog tai visai normalu. Tai, ką galiau pats patirti, yra daug svarbiau, negu kas beprasmiškai įteigiama iš šalies. Jaučiau be baimės: taip, esu toks! Ir tai yra kažkas nuostabiai puikaus, jei galima šlame juokingame pasaulyje mylėti...

Neturiu supratimo, kiek dar ilgai mes pievelėje gulėjom susiglaudę. Kai pagaliau mums pasidarė šalta, tik tada suvokiau, ką padarėm. O jeigu čia būtų užklydęs koks naktį bevaikštinėjęs tipas? Kai tas mintis išsakiau Mikui, jis garšiai nusijuokė: „Ką jis mums būtų padaręs – dvišes esam stipresni, ar ne?“ Jis spindėjo tokia linksmybe, kokią anksčiau dar nebuvo matęs.

Per treniruotės pertrausą neabejojau, kad kiti komandos vaikinukai jau suprato, jog Mikas ir aš esam ne tik bičiuliai, bet kažkas tarp mūsų yra ir daugiau. Nors jie prireka aibes kvailysčių, bet mus neabejotinai gerbia. OK, ne rodyšim jų akivaizdoje jokių švelnybių, bet ir neprasisėsim su mergaitėmis.

Mes negalėjom susitikinėti be trukdymų nei pas Miką, nei pas mane, tai mūsų pasimatymų vieta ir toliau liko ta miesto pievelė. Mama be galo džiaugėsi mano draugyste su Miku, tik bijau, kad pirmiausia dėl to, jog laikė Miko tėvus, „aukštesnės visomenės“ žmonėmis. Vienintelis, kuris sykį pasakė kvailų pastabų, buvo Frankas. Gal todėl, kad jis mūsų šeimoje jautriausias ir užtai labiausiai atkreipė į tai dėmesį. Kartą, kai vėlai grįžau namo iš susitikimo parke su Miku, o jis jau gulėjo lovoj, tyliai paklausė:

– Iš kur parsirandi tokiu laiku?

Atsakiau taip pat ramiai, tik galbūt su įsimylėjęlio gaidete:

– Iš Miko.

Kaip perkūnas iš giedro dangaus Frankas piktai sudundėjo:

– Tik nepasidaryk pedu, brolyti!

Buvau pritrenktas ir nė žodelio neatsiliečiau. Bet tikroji konfrontacija manęs dar laukė.

Iš tikrųjų turėjau numatyti, jog kada nors tai įvyks. Iš Miko žinojau, kad po mūsų miesto parką vaikščioja kažkokios gaujos, kurios žmonėms atima portfelius ir dar ką daro. Žinojau, kad Frankas popietėmis susitinka su „savo žmonėmis“ sutartoj vietoj ir kad jie šneka apie savo nacistinius reikalus, o vakarais paprastai eina į artimiausią mažą restoranėlį.

Buvo gražus, šiltas vasaros vakaras. Mikas ir aš susitikome parko pakrašty – ketinome kartu eiti į savo „slaptą vietą“. Kai sutemo, Mikas užsimetė ant peties marškinus. Jo įdėgusi saulėje oda nuo šviesių marškinų aiškiai skyrėsi. Mums būtinant, švelniai uždėjau jam ant peties savo ranką.

Matyt, jie slinko už mūsų jau senokai. Gal sekė net nuo parko pakraščio. Staiga iš užpakallo mus užpuolė septyni ar aštuoni jauni vyrukai. Vienas čiupo man už marškinų ir triukšmingai nuplėšė rankovę. Tuo metu kitas man šėrė tiesiai į veidą:

– Esat pedai, ar ne?

Mikas drąsiai atsakė:

– Kas gi kiti, tu šūdžiau!

Nebaigė to tarti, kai vienas taip smarkiai jam smogė, jog iš nosies tuoj plūptelėjo kraujas. Dar du pradėjo mus spardyti batais. Kartu visa ta ruja šaukė: „Jūs subinpsiai! Tie saidučiai! Matyt, turi AIDS!“ Ir panašias frazes.

Mikas ir aš gynėmės kiek pajėgdami. Jie neturi meryti, kad pasiduosim be kovos arba pabėgsim. Bet mūsų jėgos buvo nelygios. Vienas iš gaujos, stovėjęs nuošaly, staiga man trenkė į pilvą ir taip prislertino, kad net tamsoje pažinau jo veidą. Kaip suparalyžuotas priėmiau smūgį, net neatsitiesiau: tas smogėjas

buvo Frankas! Tik dabar mus apšėjo visa drąsia. Iš akių pasipykė ašaros. Man atrodė, kad jis mažes nepažino. Pagliau garšiai šoktelėjau: „Žmogau, Frankai, ar pasiutai?!”

Tarsi būčiau pasakęs kokį čurtažodį, gauja nustojo multis. Visi išsprogino akis į vyresnįjį mano brolių. Taip pat Mikas, kuris ranka šluostėsi kraują nuo veido.

Per tą sekundžių niekas netai nė žodžio.

Gilią gatę vienas burbtelėjo mano broliui:

– Šauk, seni, tu turš pedus pažįsi?

Frankas sunkiai atsiduso. Atrodė, kad po truputį ima suprasti situaciją. Žinodėjau jam tiesiai į veidą. Neaisakęs man tuo pačiu, ilgai žvelgė į žemę.

Pagaliau save juokė ir žengė priekin žingsnį. Dabar nuskambėjo jo sodrus balsas tyliai ir aiškiai:

– Su mano broliu viskas gerai. Nelleskii jo!

Parangė
Dainius
Valaitis

Džonas Gordonas Babronas
FRANKAS MELŠA BUCIUNYS

Šalin klaidiniai apytagprodių pamaig,
Rimuočių kvailysčių ir mado pūvil
Švaigimandis įšvies ašaromis gaus
Pajautu tik meliška pirmam bučiny.

Tai daro kokiū nuo naidžių pastoralij,
Tui pykisa širdį nesetai būdini?
Vingingo jaunatvėlio priekio gatij
Patulni vien meliška pirmam bučiny.

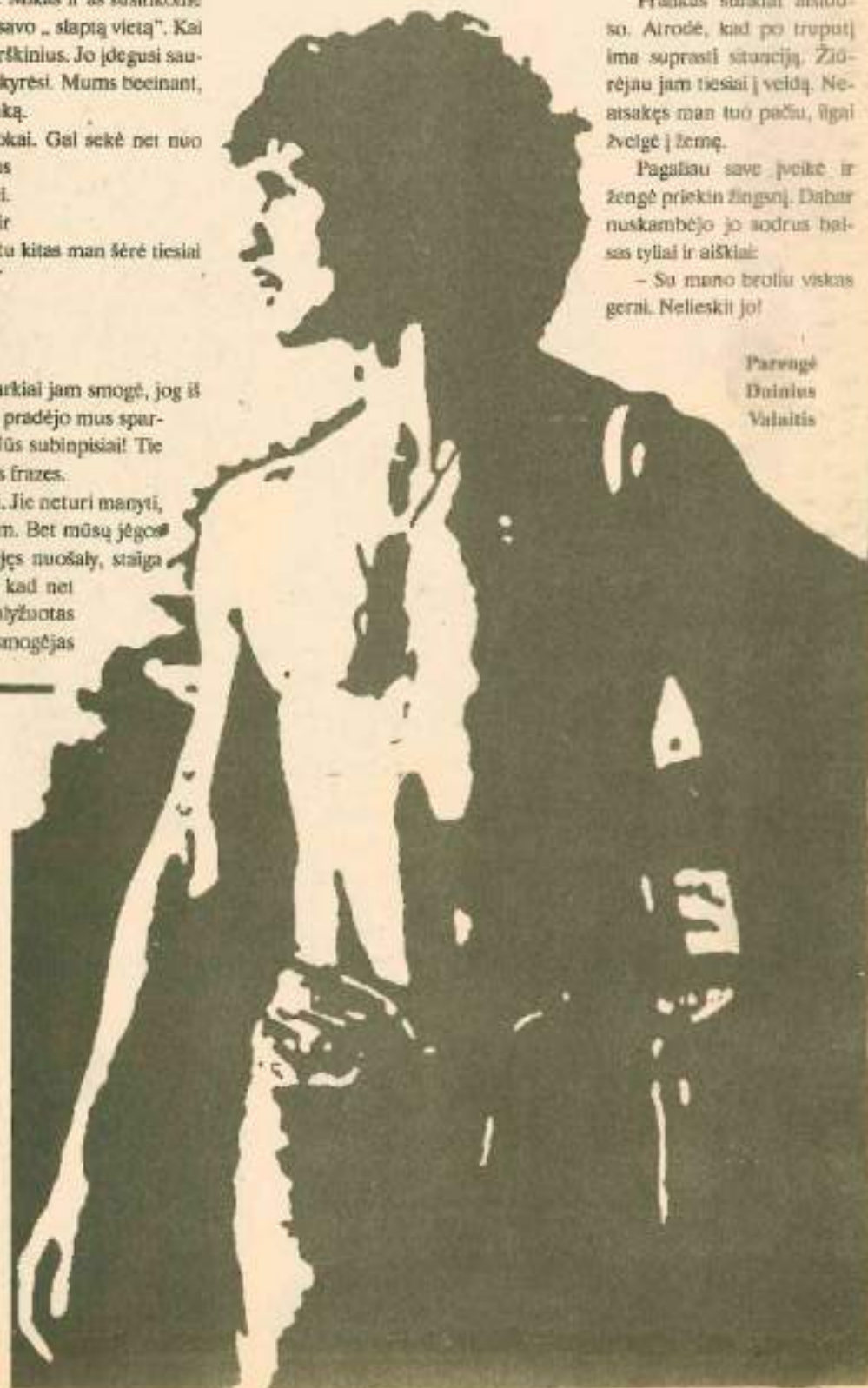
Jei gerovės mūšave tau priėmėlia ima,
Jei tu su jomis vie rečiau esielni,
Tui pats Apolonas neduos išvėgino
Išvėgino jo meliška pirmam bučiny.

Belvaugij reikiųjų surigūnų menų
Lai givie devalvies ir lapilni moil
Iš mano gi lipų daina tai srovana,
Užginusai meliška pirmam bučiny!

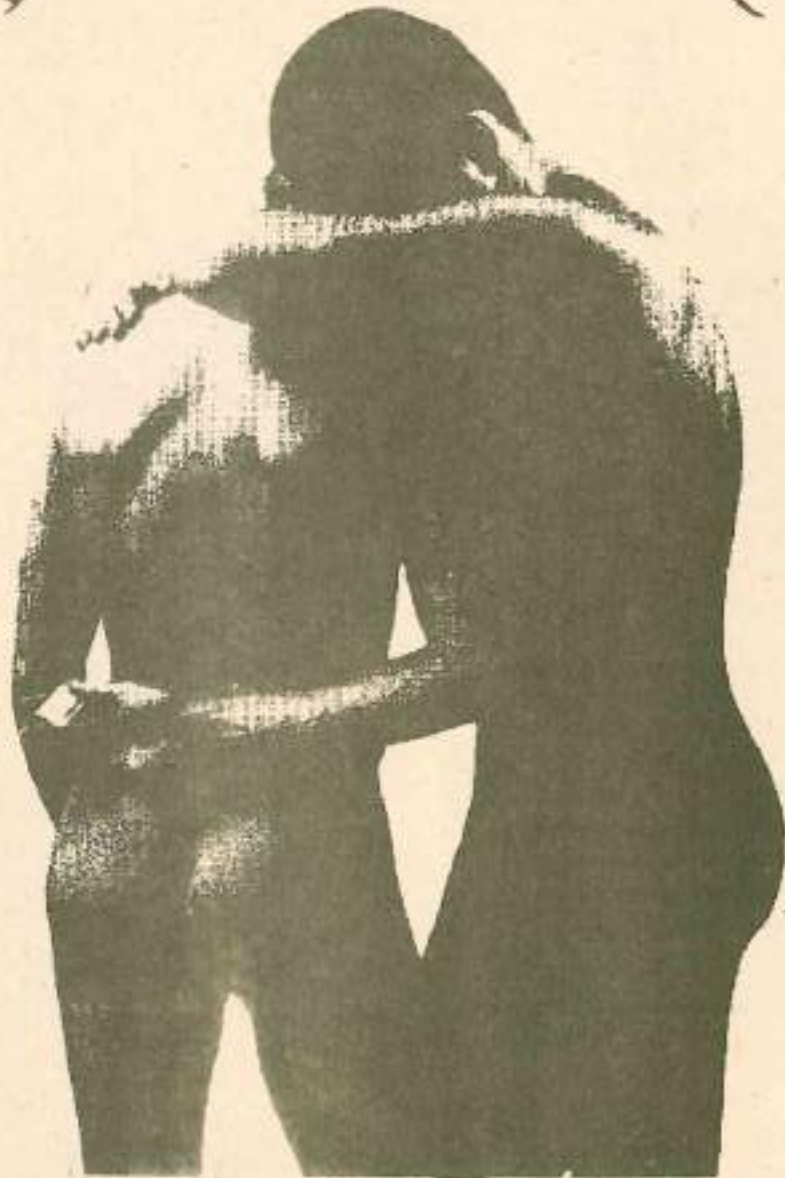
Leukai, plemenušiai išlūžo kalnel
Vies ta Arkadija jūnų žvelni
Neresu nebeįjautė. Žinoda palatna
Atsaku tik meliška pirmam bučiny.

Jūs nebūte: sunkiai gyvenime klojes,
Kamuoje man bėdas, vargai amžini...
Bet jis netikėkili, jog prarastas rojau:
Jis gyven dar meliška pirmam bučiny.

Kai bi, o jaunyste, lyg sapnak pravieil
Ir aštrios seniai bus šviesų manų:
Ilgai aš mirdėsiu, kiek džiaugsmo kadėsiu
Patyriau aš meliška pirmam bučiny!

TU, AŠ IR SARGIS

GERIAUSIAS

TRIO

Ai-Si-BiNG.

TAIP KINIČIAI VADINA AIDS:
Ai - MEILE, Si - MIRTIS, BiNG - LIGA.

Taigi AIDS - mirties nuo meilės liga.

Oficialūs duomenys apie AIDS ligonių skaičių Kinijoje nėra patikimi (beje, visi užsikrėtusieji ŽIV čia yra laikomi AIDS ligoniais). Jeigu jais tikėsime, tai 1991 m. Kinijoje buvo užregistruota 705 ŽIV infekcijos atvejų. Tačiau žinių agentūra „China News Servis“ praneša, kad duomenis apie ŽIV infekcijos atvejus pateikė tik 13 iš 30 Kinijos provincijų.

Kinijos sveikatos apsaugos ministro Chen Minzhang teigimu, ŽIV infekcijos atvejai čia registruojami nuo 1985 m. Per tą laiką testu dėl ŽIV pasitikrino daugiau 300 000 žmonių. Daugiausia ŽIV infekcijos atvejų užregistruota Kinijos pietvakarių provincijoje Yanane. Mat ši provincija yra šalia Birmos, kuri laikoma viena iš pafrindinių aguonų augintojų. Todėl Yanano provincijoje labai išplitusi narkomanija.

Kinijos gyventojų supratimas apie AIDS labai menkas ir dažniausiai visiškai klaidingas. Ir tai nenuostabu. Kinijos miestų gatvės mirgėte mirga reklaminiais skelbimais, tačiau tie, kurie skirti visuomenės švietimui apie AIDS, tiesiog šokiruoja. Jie skelbia, kad vien nuo prisilietimo prie infekuoto žmogaus galima užsikrėsti AIDS. Plakatai pataria ypač saugotis užsieniečių, nes visi jie serga šia liga: AIDS neišvengsi bendrai naudodamasis valgių lazdelėmis, lygiai toks pat likimas laukia ir tų, kurie naudojami bendraisiais tualetais ar baseiniais. Kodėl visi užsieniečiai serga AIDS, paaiškinama labai paprastai: todėl, kad jie niekuo kitu neužsiima, tik seksu. Tokią visuomenės nuomonę formuoja Kinijos masinės informacijos priemonės, o ir kai kurių užsienio, pavyzdžiui, Vokietijos radijo ir televizijos laidų turinys tarsi patvirtina tai. Kinai įsivaizduoja, kad užsieniečiai plauna dantis brendžiu ir išsomis paromis drybso lovoje. Jie įsitikinę, kad visi jų tautiečiai, turintys biznio reikalų su užsieniečiais, būtinai yra ir jų seksualiniai partneriai. Todėl kinai nesistebi, kad Kinijos valdžia stengiasi apsaugoti savo gyventojus jų pačių labai nuo kontaktų su užsieniečiais, kurie gali pakenkti liaudies moralei ir kurių ypač gausu Šanchajuje. Beje, kiekvienas užsienio pilietis, norintis pasilikti Kinijoje ilgesniam nei vienerių metų laikotarpiui, privalo pasitikrinti dėl ŽIV kurioje nors Kinijos ligoninėje ir pateikti valdžios organams pažymą, įrodančią,

kad jis nėra užsikrėtęs ŽIV. Kinams draudžiama vestis užsienio piliečius į namus. Atvykę į Kiniją užsieniečiai, Kinijos valdžios teigimu „saugomo sumetimais“, t. y. kad netaptų vagių ar kitokių nusikaltėlių aukomis, apgyvendinami vadinamuosiuose „ekspertų namuose“. Bet kuris kinas, norintis apsilankyti „užsieniečių getuose“, privalo budėtojui palikti savo pasą. Minutės tikslumu fiksuojama vizito trukmė. 22 val. visi svečiai privalo palikti „getą“. Tačiau jeigu užsienietis atcina prie įėjimo pasitikti savo svečio, jokių formalumų, užtikrinančių, kontrolę, nereikalaujama, nes užsieniečiai neturi pastebėti, kad yra kontroliuojami. Jeigu paaiškėja, kad užsienietis yra homoseksualistas, šis tuojau pat išsiunčiamas iš Kinijos. Kinijos homoseksualistų tokiais atvejais laukia dar didesni nemalonumai: jie uždaromi į kalėjimus, darbo stovyklas arba

psichiatriškos ligoninės. Beje, Kinijos homoseksualistams tenka slėpti savo seksualinę orientaciją ne vien dėl to, kad homoseksualizmas yra draudžiamas įstatymais. Susiklosčiusios ilgametės tradicijos irgi netoleruoja šio reiškinio. Daugelis Kinijos gyventojų visai nieko nenučiuoja apie tai: jų galvoje netelpa mintis, kaip vyras gali mylėti vyrą. Girdėdami tokias kalbas, jie nuoširdžiai juokiasi – meilė tarp vyrų jiems atrodo neįmanoma ir kažkas nenormalaus. Beje, Kinijoje galioja nerašyta taisyklė: norint įrodyti, kad esi „normalus“ vyras, būtina turėti draugę. Tačiau pateikti tokį įrodymą darosi vis sunkiau, nes jau dabar 6 vyrams tenka varžytis dėl 4 moterų. Jeigu demografinės situacijos tendencija nepasikeis, galima prognozuoti, kad ateinančio šimtmečio pradžioje vyrai sudarys 75% Kinijos gyventojų. Taigi „aukso amžius“ Kinijos homoseksualistams nebe už kalnų.

Kinai homoseksualistai taip pat su nepasitikėjimu žiūri į užsienio „žydruosius“ ir labai vengia seksualinių santykių su jais, nes mano, kad visi jie serga AIDS ir gali užkrėsti. Propaganda padarė savo: objektyvi informacija apie AIDS

kinams neprieinama. Tačiau tik retas iš jų supranta, kad valdžia tyčia taip daro, norėdama lengviau jais manipuliuoti. Be to, labai labai smarkiai žmonių sąmonę yra paveikęs ir konfucianizmas, draudžiantis seksualinius santykius iki vedybų. Kinams iš mažumės įkalama į galvą, kad seksas – tai yra kažkas bloga. Todėl dauguma jų varžosi kalbėti apie tai. AIDS ir su tuo susiję dalykai, tokie kaip seksas, homoseksualizmas ar narkotikai, šioje šalyje tebėra apgaubti tabu. Bet kokie bandymai dirbti šviečiamąjį darbą apie AIDS mokyklose tuoj pat užkertami. Tuo pasirūpina atsakingi už politinį auklėjimą darbuotojai: „draštoliai“ turi rašyti pasiaiškinimus, pasižadėjimus, jų darbas ir pamokų ar paskaitų turinys pradedami griežtai kontroliuoti, jiems paaiškinama, kad tokių dekadentinių ligų kaip AIDS sveikoje darbininkų ir valstiečių visuomenėje nėra ir negali būti, o oficialius duomenis klastoja ir skleidžia klasiniai priešai. Tikėtis, kad šioje srityje Kinijoje artimiausiu laiku kas nors pasikeis, sunku.

Parengta pagal „Akuell“ 1992 gegužė.

Žiesta Sankt-Peterburge

BIRŽELIO 11 – 13 DIENOMIS SANKT PETERBURGE ĮVYKS GĖJŲ PASIDIDŽIAVIMO FESTIVALIS „KRISTOPHER STREET DAYS – 2“ – taip skelbė kvietimas. Pirmajame – pernai – dalyvauti neteko – o gandai apie jį buvo labai prieštaringi, tad neatsispy-

riau pagundai ir nuvykau – į antrąjį. Manydamas, kad dalyviai suvažiuos anksčiau ir aš galėsiu neskubėdamas regėti dalykinius kontaktus su gėjų spaudos atstovais, į Petreburgą nuvykau gerokai prieš festivalį. Manau, skaitytojas nenustebės sužinojęs, jog festivalio reklamos miesto gatvėse neradau. Tačiau bent kiek labiau popu-

vusių tvorą, knibždantį katinais šiukšlyną ar išdažtomis langų akiduobėmis pamėkliskai dunksantį namą pusišė šūkis „Vivat Sankt Peterburgas!“. Miestas stengėsi švęsti savo 290 metų jubiliejų. Amžius miestui – vaikiskas, tačiau koks tas vaikas palicęs ir aplėistas...

Skambinu į festivalio būstinę. Kai piršte jau įtryniau nuospaudą, būstinė atsiliepė. Po šūsnies „O.K.“, „welcome“ ir „how do you do“ (ir iš kur jie žino, kad Lietuva – Anglijos kolonija?) nieko konkretaus taip ir neišgirdau. Tik sužinojau, kad festivalis įvyks. Dar po dienos sužinojau, jog atidarymas bus kultūros namuose „Majak“. Jaunimėlis, paklaustas, kaip surasti tą „Majaką“, būtina nužvelgdavo mane nuo galvos iki šalinatvilio ir, ironiškai šyptelėjęs, vis dėlto nurodydavo kryptį. Supratau, kad tas „šviturėlis“, matyt, „šviečia“ labai ryškiai.

Eidamas į „Majaką“ maniau, kad ten būsianti diskoteka, nes kurgi kitur lengviausia užmegzti pažintį, idant kitas festivalio dienas leistum su jdomiu pašnekovu ar bent jau su simpatišku tau žmogum. Dalyvavimo panašiuose renginiuose patirtis rodė, kad neverta laiku eiti, tad vėlavau visą valandą, tačiau pavėlavau nedaug: atidarymo koncertas buvo prasidėjęs prieš dešimt minučių.

Prieš pasakodamas koncerto įspūdžius noriu skaitytoją paklausti: ar teko kada nors tau, na kad ir Vilniaus Meno darbuotojų rūmuose, koncerto metu gaivintis salėje ne tik gaivinančiais gėrimais? Ar girdėjai, kaip smagiai ritasi tuščia stiklinė tarp žiūrovų kėdžių? Ar teko tau palaima užgesinti cigaretę į Raudonosios salės krosnies koklius? Ar dalinai su bičiuliu paskutinės „tusovkės“ įspūdžiais, palydint įstabiam bel canto, besiliejančiam nuo scenos? Jeigu ne, tai tu daug praradai, nes visą šitą galėjai sau leisti ištaiginguose praėjusio šimtmečio rūmuose Sankt Peterburgo Galerijai gatvėje (buv. Krasnaja), beveik prie pat Ermitažo.

Taigi – koncertas. Pirmoji dalis – profesionalus šokio teatras „ERI“ iš Turku (Suomija). Šiuolaikinė muzika, moderni, gal todėl kiek šaltoka ir racionali choreografija pirmoje dalyje ryškiai kontrastavo su „Argentiniečių tango“ tradomom aistrom antroje. Dvi šokančios moterys, reginys

įprastas, bet du šokančius vyrus retai pamatysi net baleto scenoje. Smagu dar ir tai, kad nė vienas iš vyrų nebandė vaidinti moters: tiesiog šoko DUVYRAL. Kiekvienas su savo jėga, tiesa, charakteriu. Kažkodėl prisimčiau nepaprastai subtilų E. Skolos filmą „Ballus“. Pasidarė šilta, gera ir šiek tiek liūdna.

Per pertrauką publika būriavosi mauritaniško stiliaus svetainėje su židiniu. Kadangi tarp žiūrovų buvo nemaža tikrų užsieniečių, tai dauguma vietinės reikšmės berniukų būriavosi apie juos. Nors kalbų mokėjimu nedaug kas galėjo pasigirti, tačiau tai netrukdė užkonservuoti savo veidą „šyžą“ ir retkarčiais atsainiai numesti „o, yes!“.

Beslaminėdamas ištaigingais laiptais ir nuorūkomis pamargintais koridoriais, atkreipiau dėmesį į žviriakę mergaičiukę, prekiaujančią gėjų spauda. Tiesa, pasirinkimas buvo menkas: Maskvoje leidžiamas laikraštis „1/10“, knyga apie Madoną ir keletas videokasėčių su Džefu Straikeriu. Išišnekėjęs su Andžela – toks buvo

prekiautojos vardas – sužinojau, kad ir pas juos gėjų spauda sunkiai skinasi sau kelią. Ir homofobija čia niekuo dėta. Tiesiog beveik visi mūsų berniukai ir Rusijoje tėra tik vartotojai. Andžela papasakojo, kokių gudrybių tekdavo griežtis, kad tik neareštuotų milicija platinant „Temą“ ar kitus leidinius. Iš to, kaip smagiai Andžela pasakojo, supratau, kad ji yra iš tų retų žmonių, kurių dėka įmanoma nuveikti ir kažką konkretaus.

Kadangi koncerto tęsinys labai jau priminė kadais labai populiarius Moskono koncerto artistų pasirodymus kino teatruose prieš seansus, tai nutariau negaišti laiko ir po eilinės solistės eilinės arijos nepastebimai išslinkau iš salės.

– Jūs ne vietinis? – užklupo netikėtai klausimas. Kad įsitikinčiau, jog klausimas adresuotas tikrai man, apsižvalgiau. Svetainės gilumoje klausėjo jaunimėlis, bet klausimo būtų neišgirdęs.

– Iš Vilniaus. Žurnalistas. – Kuktai pamėlavau aš baltai apsirėngusiam jaunajui, stovinčiam prie židinio.

– Ir kaip jums visa tai? – vėl paklausė jis, bevardžiu braukdamas per šviesius ūsus, o kita ranka remdamasis kėdės, tuo dar labiau primindamas V. Davydovą iš Kiprenskio drobės.

– Retotiniai klausimai nereikalauja atsakymo.

Mūsų pokalbis tęsėsi jau šakniaus aikštėje, Nevos prospekte, žingsniuojant Gribojedovo kanalo krantine. Buvo pats Baltųjų naktų įkarštis...

Antrąją festivalio dieną turėjo įvykti gėjų demonstracija miesto gatvėse, tačiau merija uždraudė ją. Matyt, išsigando, jog mūsų eilės bus gausesnės nei miestelėnų, tą pačią dieną švenčiančių Nepriklausomybės šventę. Tą dieną teko apsiriboti tik diskoteka Jaunimo rūmuose.

Įeinančius labai rūpestingai apgrabinėjo milicija, kad būtų išvengta netikėtumų ar provokacijų: atsarga

gėdos nedaro. Juolab čiupinėjo jie, kaip man pasirodė, itin delikačiai.

Jeiti į šokių salę reikėjo pro originalius „vartus“, kurių vaidmenį atliko dvi grandiozinės pripūstos polietilėnės varpos. Ne rugio, ašku... Netrukus įspūdingas ugniaspjaudis fejerverkas ir žali lazeriniai spinduliai perskrodė salės prieblandą, o nenustygstantis vietoje žavus diskokėjas pakvietė visus į salę, kuri netrukus buvo arti pilnė, nors taip pat pusantrą tūkstančio žiūrovų. Iš scenos pasklidę pirotechniniai dūmai susiliejo su žiūrovų leidžiamais dūmeliais, ir greitai pasijutau tartum rūke sėdėčiau. Mano senamadiškas auklėjimas neleido man užplėšti dūmą, mat neturėjau peleninės. Bet tai buvo tik mano problema.

Ekstravagantiška Vokietijos TV lesbijiečių kanalo atstovė Magina Lein, tuoj pat patraukusi į save visą salę, pasveikino susirinkusius, ir prasidėjo koncertas, kuris tęsėsi iki ketvirtos valandos ryto. Valandinėse pertraukose vyko diskoteka.

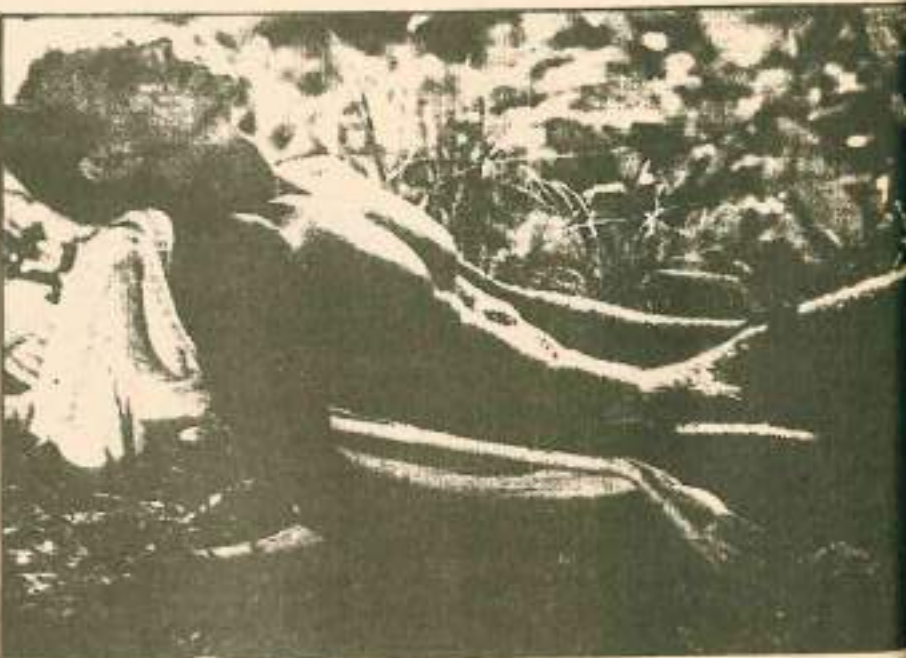
Po šokio teatro „Eri“ programos fragmento į sceną išėjo miniatiūrinė bardė Olga Krauzė. Publika sutiko ją šaukdamą: „Olga, tu stebuklas!“ ir „Olga, aš tave myliu!“. Pritardama gitara Olga sudainavo keletą dainų apie liūdną gėjų dalį ir lesbietiškas vestuves. Dainų tekstai originalumu nepaslymėjo, tačiau neforsuotas balsas ir nuoširdumas buvo žavūs. Išblaškydamas Olgos minora, į sceną įžengė energingų merginų kvintetas „88 oro bučiniai“. Kodėl „88“, taip ir nesupratu, bet tai netrukė žavėtis geru merginų vokalu ir preciziška plastika. Raudonų sovietinių estradinių dainelių parodijos šjudino publiką, ir netrukus beveik visa pirma eilė virto bravūrišku kankanu. Tačiau vedėjui paskelbus, kad tuoj pamatysime, dieviškojo, nepakartojamo, daugelio tarptautinių konkursų laureato Vladimiro Bučiniko madų kolekciją „Bulonės miškas“, salė virto vientisu švilpimu ir trypimu. Oriai į sceną įžengė ilgakojės, grakščios manekenės, kurios pasirodė esančios visai ne

manekenės, o maneknai. Deja Bučiniko modeliai privertė mane suabejoti jo „tarptautine šlove“, nes kolekcija labiau panašėjo į susiskolintą iš įvairių teatrų įvairių epochų rūbų kratinį. Tikrai nuostabius, išradingus ir drąsius tualetus pademonstravo vokalinis duetas „Sesutės Kolibri“ (vėl nesupratau – tai buvo dvi sesutės ar du broliukai). Ir kuo čia dėtas vokalas vėlgį liko neašku, nes „sesutės“ tik sėkmingai žiopčiojo pagal svetimas fonogramas. Tai buvo nei parodija, nei choreografiniai numeriai – tebuvo tik pasimaivymas. O publika liejo palaimos ašarų upelius, tiesė rankas į savo stubus ir visokeriopa reiškė savo atsidavimą „sesutėms“. „Kolibri“ buvo koncerto kulminacija, nes po to pasirodęs neprikaištingas vokalinis atžvilgiu kvartetas, atlikęs čigoniskus romansus, žiūrovų buvo sutiktas gan šalta. Beliko tik stebėtis atlikėjų savitvarda, nes tai, kas vyko salėje, būtų išmušę iš vėžių net visko mačiusį profesionalą. Matyt, atlikėjams buvo neblogai sumokėta arba jie jau užsigrūdinę panašiose „fiestose“.

Paskutinis koncerto numeris – choreografinė kompozicija „Žvaigždės“ – verta atskiro pasakojimo, nes ji vainikavo šį unikalų „meno meistrų“ parodą. Skambant „kosminei“ muzikai, į sceną įlingavo šešios nenustato-

mos lyties ypatos su tamsiai mėlynais sarafanais, ant kurių buvo priklijuotos iš folijos iškirptos žvaigždės. Tai, ką šios „žvaigždutės“ darė scenoje man asocijavosi su akmenų rinkimu iš lauko arba su linarūte. Nors jų dažnuose lankstymuose galėjai įžvelgti ir kitą tikslą, nes viena „žvaigždė“ dažniausiai lenkdavosi tik artėjant kitai... Po keleto minučių į sceną įsiveržė kažkas raudonai apsirėdęs ir skiauterėtas. Kadangi jo pa buvo sudėtingesni – pašokinėjo ant vienos kojos, paskui – ant kitos, apsisuko aplink savo ašį ir išrūko – supratau, kad tai būta ne gaidžio, o kometos. O „linarūte“ tęsėsi. Staiga viena „žvaigždutė“, matyt, kuoktelėjo, nes, išbėgusi į avansceną, ėmė šokti kankaną aukštai keldama sarafaną ir demonstruodama juodu triko aptrauktas kojas: ji aiškiai norėjo, kad žiūrovai paglostytų jas. Tačiau norinčių neatsirado. Keistas „žvaigždutės“ elgesys greit paašikėjo, nes kažkas iš žiūrovų metė repliką: „Lioška prisisturbė ir vėl išsidirbinėja“. Dar po kelių minučių „žvaigždės“ scenoje pasidarė nuobodu ir jos ėmė stumti viena kitą į užkulius. Muzika tebeskambėjo. Matyt, „kompozicija“ buvo apskaičiuota ilgesniam laikui nei „artistai“ buvo nusiteikę.

Pabaiga kitame numeryje.
Stasys DIMBELIS

ONANO REABILITAVIMAS

„Geriau žvirblis rankoje negu briedis miške“ (patarlė)

„Masturbacija yra maloni ir nepavojinga“ – įtikinėja vokiečių kovos su AIDS tarnyba. Daug praktikuojančių gėjų šį patarimą priėmė ir saugų seksą bei onanizmą sau taiko, bet neįsigilinusių į šią praktiką tebelaiiko vaikiška sekso rūšimi arba menku tikro sekso pakaitu.

Aišku, tai klaidingas požiūris. Masturbacija tikriausiai yra ta seksualinė praktika, kurią beveik kiekvienas pažinome pirmiausia – dažnai kartu su absurdiškais prietarais apie jos kenksmingumą ir tariamą žalą psichikai. Sunku tiksliai apibrėžti masturbacijos sąvoką. Įvairūs jos pavadinimai dalyką labiau painioja negu sistema, o kai kurie pavadinimai net turi neigiamą atspalvį. Pavadinimas „onanizmas“ atsirado klaidingai interpretuojant Senojo Testamento fragmentą, kur aprašomas kažkoks Onanas, kuris atsisakė apvaisinti savo mirusio brolio žmoną, kaip to reikalavo to meto teisė. „Onanas liejo sėklą ant žemės“ – taigi praktikavo nutrauktą lytinį aktą. Hebrajų Dievui tai labai nepatiko, ir jis Onaną nubaudė mirtimi. Šis hetroseksualus episkapas vis dėlto daugelį amžių paveikė ir homoseksualistų mąstymą: švaistyti sėklą – nuodėmė. Gal todėl daugelis homoseksualistų pavadinimą „onanizmas“ atmeta. Ir pavadinimas „masturbacija“ nėra laisvas nuo moralinio vertinimo. Jis kilęs iš žodžio „manustrupation“, o tai reiškia „susitėpimas, išsiniekinimas“. Šitokių atspalvių neturi sąvoka „savęs patenkinimas“, tačiau ji neapima dviejų ar daugiau asmenų dalyvavimą; be to, yra daugybė įvairių kitų technikų, padedančių save patenkinti vienatvėje. Daugeliui masturbacija reiškia nesveiką, pavojingą praktiką, sukeliančią kompleksus. Viena teorija skelbia, kad vyras turi tik 5 000 ejakuliacijų, skirtų visam gyvenimui, ir kad 5 001 karto nebėbus. Tačiau žvalūs mokinukai šį rekordą pasiekia per porą metų intensyvaus smaukymo, aki-vaizdžiai įtikina, jog tą teorija – gryna apgaulė. Masturbacijos pasekmės galinčios būti nugarkaulio smegenų džiūtis arba

protinis atsilikimas – ir jau daugiau kaip šimtą metų laukiama įrodymų. Dėl smaukymo penis nei susitraukia, nei sustorėja ar pailgėja. Nebent jei ilgai ir reguliariai masturbuosies, sutvirtės bicepsai ir pilvo raumenys, – o tai gal yra maloniausia kultūrizmo forma. Kiekvienas jaunuolis greitai pastebi, kaip padeda priartinti ar atitolinti orgazmą tempo, spaudimo ar lietimo kampo pakeltimas. Šitai mokomasi sukelti orgazmą ir juo mėgautis. Tai je sprogs-ta tūkstančiais spalvotų žvaigždžių lyg didžiulis fejerverkas, tai skamba kaip operos arijos finalas.

Parengė Dainius VALAITIS

JEIGU JŪS NEPRARADOTĖ VILFIĘS
surasti draugą, tai atsiųskite mums sąvą skelbimo tekstą ir 2 lt. perlaidos kvitą (mūsų atsiškaitomoji sąskaita 120523 kodas 260101560 LVKB Žirmūnų skyriuje. AIDS centras „Naglis“ redakcija). Savo adresu galite patikėti tik redakcijai.

Jeigu Jus sudomino skelbimas be adreso, tai atsiunčiate 1 lt. perlaidos kvitą ir laišką, kuriame nurodote pasirinkto skelbimo numerį ir savo adresą. Nepamirškite įdėti voką su pašto ženklu. Anonimiškumą garantuojame.

Sėkmės!

29. 20 / 178, vidutinio kūno sudėjimo, simpatiškas brunetas, studijuojantis vadybą ir marketingą, nori sutikti aistringą 18 – 25 metų jaunuolį. Pirmenybė laiškam su nuotrauka. Jonava

30. 20 / 176 / 74, besiblašantis ir nerandantis vietos gyvenime, patrauklus vaikinys nori susirasti draugą nuo 22 iki 34 metų, kuris padėtų jam surasti save. Malonu būtų gauti atvirą ir nuoširdų laišką su nuotrauka, kurią pažadu gražinti. a / d 21, 5640 Plungė

31. 19 / 176, mėlynakis, lieknas brunetas nori susipažinti su bendraamžiu, studijuojančiu Vilniuje arba Kaune. **studento pažymėjimo Nr. 87603, iki pareikalavimo, 3009 Kaunas**

32. Man 37, humanitaras, nuoširdus, patikimas, ramaus būdo. Domiuosi literatūra ir menu. Noriu sutikti panašaus būdo draugą iki 40 metų.

pasas Nr. LG 474488, iki pareikalavimo, 2000 Vilnius

33. 54 / 182 / 76. Esu nuoširdus, draugiškas, taktiškas. Blondinas, ieškau aktyvaus, nuoširdaus žmogaus be svorio pertekliaus, su kuriuo galėčiau dalintis džiaugsmais ir rūpesčiais. Amžius ir tautybė reikšmės neturi.

Alytaus rajonas

34. Tu – aukštas, su galva ant pečių, ne donžuanas, vyriškas, nuoširdus. Aš – realistas, bet neabejingas romantikai. Jausmų neslepiu, tačiau santūrus. Mano sfera – filologija, šokis, muzika. Aš ir Tu – tai du gyvenimo personažai, kurių vaidmenys – susitikti ir suprasti, kas slėpi žodžiuose „gyvenimo džiaugsmas“.

piliečio pažymėjimo Nr. 4250, iki pareikalavimo, 2000 Vilnius

35. Norėčiau susipažinti su jaunu, sportišku, nuoširdžiu, atviru, inteligentišku ir paprastu, nerūkančiu ir nesivaiginančiu jaunuoliu ar vyru.

a / d 2170, 2017 Vilnius

36. Brandaus amžiaus, ramaus būdo, nevedęs vilnietis ieško nuoširdaus bičiulio. Vertinu dvasinį ir fizinį grožį, švelnumą. Mėgstu jautų namų židini, sveiką gyvenimo būdą, gamtą, keliones. Nerūkau, saikingai vartoju alkoholį. Trūksta veiklumo, drąsos žengti pirmą žingsnį.

a / d 2170, 2017 Vilnius

37. Aš sveikas ir visai normalus. Sąlygų jokių nestatau. Tik, jei atsilepsi Tu – triumfuos likimas ne be mūsų. Tu atsilepk, prašau!

jūreivio pažymėjimo Nr. 126, iki pareikalavimo, 5800 Klaipėda

38. Jeigu Tu esi optimistas ir nenuorama, švelnus ir nuoširdus, jeigu Tavo šypsena dingsta ūsų šepety, parašyk jaunatviškam 40 - mečiui, kuris dar tiki, kad yra meilė ir garbė, kad didžiausi gyvenimo džiaugsmai dar ateity.

pasas LG 817855, iki pareikalavimo, 2000 Vilnius

39. Veikli 34m. blondinė, daug laiko sugaištanti kelionėse, nori sutikti intelektualią ir ištikimą 25 – 35 metų merginą, su kuria galėtų atgauti pusiausvyrą ir surasti ramybės oazę.

pasas LG 613841, iki pareikalavimo, 2049 Vilnius

© Lietuvos AIDS centras

Naglis

Redaktorius Stasys DIMBELIS

Mėnraštis "NAGLIS"
Mūsų adresas:
2016 Vilnius
Nemenčinės pl. 25
tel. 76 79 68
SL 173

Ofsetas,
4 sąl. spaudos lankai.
Kaina sutartinė.
Tiražas - 1000 egz.

Spausdina valstybinė įmonė
"SPAUDA".